

Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi

Warszawa, 03 czerwca 2026 r.
Znak sprawy: DHR.rs2.058.1.2026

Pan
Włodzimierz Czarzasty
Marszałek Sejmu RP

Dotyczy: Interpelacja nr 17002 w sprawie Omnibusa X - pakietu zmian prawnych w unijnych przepisach dotyczących bezpieczeństwa żywności i pasz

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do interpelacji nr 17002 Pani Poseł Małgorzaty Tracz w sprawie Omnibusa X – pakietu zmian prawnych w unijnych przepisach dotyczących bezpieczeństwa żywności i pasz, przedstawiam, w odniesieniu do poszczególnych pytań, następujące informacje i wyjaśnienia.

Na wstępie należy podkreślić, że Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi nie popiera żadnych rozwiązań, które prowadziłyby do obniżenia poziomu ochrony zdrowia ludzi, w tym konsumentów, dzieci, kobiet w ciąży i innych grup szczególnie wrażliwych, ani do osłabienia ochrony środowiska, wód, gleby, organizmów niebędących celem zwalczania oraz różnorodności biologicznej. Uproszczenie procedur administracyjnych może być akceptowane wyłącznie wtedy, gdy nie narusza materialnych kryteriów bezpieczeństwa wynikających z rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009.

Nie można zgodzić się ze stwierdzeniem, że projektowane rozwiązania miałyby umożliwiać pozostawanie na rynku substancji lub środków ochrony roślin pomimo udowodnienia ich szkodliwego działania dla zdrowia ludzi albo środowiska. Zarówno obecny system, jak i projektowane przepisy przewidują możliwość ponownej oceny, zmiany warunków zatwierdzenia, ograniczenia stosowania, a w razie niespełnienia kryteriów bezpieczeństwa – cofnięcia zatwierdzenia substancji czynnej oraz wycofania

zezwoleń na środki ochrony roślin. Kluczowe jest zatem nie samo odejście od automatycznego, kalendarzowego odnawiania części zatwierdzeń, lecz zapewnienie, aby mechanizmy przeglądu, ponownej oceny i reakcji na nowe dane naukowe działały skutecznie, terminowo i były oparte na zasadzie przezorności.

Ad 1. Pakiet uproszczeń Omnibus X w zakresie bezpieczeństwa żywności i pasz realizuje program uproszczeń Komisji Europejskiej (KE), zapowiedziany w dokumencie „Vision for Agriculture and Food”, i ma na celu ograniczenie zbędnych obciążeń regulacyjnych przy jednoczesnym utrzymaniu wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzi i zwierząt oraz środowiska. Założeniem pakietu jest, aby uczynić europejskie otoczenie prawne bardziej konkurencyjnym, odpornym i sprzyjającym dzisiejszym wysokim standardom bezpieczeństwa żywności.

Zgodnie ze stanowiskiem KE pakiet uproszczeń w zakresie bezpieczeństwa żywności i pasz zmniejszy zbędne obciążenia administracyjne i koszty dla producentów, przedsiębiorstw, podmiotów gospodarczych i organów administracji państw członkowskich, przy jednoczesnym utrzymaniu bardzo wysokich standardów bezpieczeństwa. Wyeliminuje on nakładające się na siebie wymogi i sprawozdawczość, usunie zbędne procedury i umożliwi - tam, gdzie to możliwe - stosowanie i przyjmowanie cyfrowych narzędzi informacyjnych.

Uproszczenia te uwolnią zasoby państw członkowskich, które będą mogły skoncentrować się na obszarach o wyższym ryzyku, oraz poprawią przewidywalność dla rolników i podmiotów gospodarczych. KE oczekuje, że poprawi to konkurencyjność i odporność systemów żywnościowych i paszowych Unii Europejskiej poprzez stworzenie ram prawnych, które są bardziej elastyczne i pozwalają podmiotom gospodarczym na dostosowywanie się i wprowadzanie innowacji, inwestowanie i rozwój.

W związku z powyższym, Rząd Rzeczypospolitej Polskiej dostrzegając potrzebę uproszczenia prawa Unii Europejskiej w zakresie bezpieczeństwa żywności i pasz, popiera kierunkowo inicjatywę KE.

W zakresie zmiany przepisów dotyczących środków ochrony roślin Rząd Rzeczypospolitej Polskiej analizuje projekt Omnibus X z perspektywy trzech zasadniczych kryteriów: utrzymania wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzi i

środowiska, zapewnienia bezpieczeństwa żywności oraz utrzymania dostępności skutecznych i bezpiecznych metod ochrony roślin dla rolnictwa.

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi zgłaszało i będzie zgłaszać uwagi do tych elementów projektu, które mogą powodować wątpliwości z punktu widzenia przejrzystości procedur, odpowiedzialności organów oraz skuteczności kontroli. W szczególności Ministerstwo zwraca uwagę, że:

- po pierwsze, środek ochrony roślin powinien być wprowadzany do obrotu na podstawie formalnego rozstrzygnięcia właściwego organu, a nie wyłącznie przez upływ terminu proceduralnego. Dotyczy to również środków zawierających substancje biologiczne albo substancje niskiego ryzyka. Przyspieszenie procedury nie może oznaczać fikcji zgody tam, gdzie konieczne jest potwierdzenie spełnienia wymagań dotyczących zdrowia człowieka, pozostałości w żywności, bezpieczeństwa operatora, pracownika, osób postronnych, wód podziemnych, organizmów niebędących celem zwalczania i środowiska.
- Po drugie, Ministerstwo popiera zwiększanie dostępności środków biologicznych i środków niskiego ryzyka, ponieważ mogą one ograniczać zależność rolnictwa od bardziej obciążających środowiskowo rozwiązań chemicznych. Poparcie to ma jednak charakter warunkowy: uproszczenia powinny dotyczyć wyłącznie tych kategorii produktów, które rzeczywiście charakteryzują się korzystniejszym profilem toksykologicznym i ekotoksykologicznym.
- Po trzecie, Ministerstwo wskazuje na potrzebę jasnego zdefiniowania substancji biologicznych oraz kryteriów ich podobieństwa strukturalnego i funkcjonalnego, aby uproszczone procedury nie obejmowały substancji, których profil ryzyka nie uzasadnia preferencyjnego traktowania.
- Po czwarte, w odniesieniu do ochrony danych oraz korzystania z danych z ocen unijnych konieczne jest zapewnienie transparentnego mechanizmu weryfikacji, czy dane są objęte ochroną i kto może się na nie powoływać. Brak takiego mechanizmu mógłby prowadzić do sporów prawnych, a pośrednio także do opóźnień w ocenie bezpieczeństwa środków ochrony roślin.

Zasadniczym stanowiskiem Ministerstwa jest więc poparcie dla takich uproszczeń, które poprawiają efektywność systemu, przyspieszają dostęp do bezpieczniejszych rozwiązań

i pozwalają organom skoncentrować zasoby na substancjach oraz produktach wymagających rzeczywistej ponownej oceny. Ministerstwo nie popiera natomiast rozwiązań, które mogłyby prowadzić do automatyzmu, niejasności odpowiedzialności organów albo ograniczenia możliwości reagowania na nowe informacje dotyczące ryzyka.

Ad 2. Rząd nie traktuje bezterminowego zatwierdzania wszystkich substancji czynnych jako bezwarunkowej i powszechnej zasady. Z projektu wynika, że nie wszystkie substancje czynne miałyby być zatwierdzane bezterminowo.

Bezterminowe zatwierdzenie mogłoby dotyczyć zasadniczo tych substancji czynnych, które spełniają kryteria zatwierdzenia, nie zostały zakwalifikowane jako substancje kwalifikujące się do zastąpienia, nie zostały zatwierdzone na podstawie szczególnej derogacji z art. 4 ust. 7 rozporządzenia 1107/2009 oraz w przypadku których wynik oceny ryzyka nie uzasadnia ustanowienia ograniczonego okresu zatwierdzenia, w szczególności ze względu na niepewności, braki danych albo właściwości budzące obawy dla zdrowia ludzi, zwierząt lub środowiska.

Ograniczony czas zatwierdzenia powinien nadal dotyczyć co najmniej:

- substancji kwalifikujących się do zastąpienia;
- substancji zatwierdzanych na podstawie art. 4 ust. 7 rozporządzenia 1107/2009, czyli w szczególnych sytuacjach związanych z poważnym zagrożeniem dla zdrowia roślin;
- substancji, w przypadku których z oceny ryzyka wynikają istotne niepewności, braki danych albo potrzeba dalszej weryfikacji;
- substancji objętych trwającą procedurą odnowienia zatwierdzenia;
- substancji, dla których wymagany wniosek o odnowienie nie został złożony w terminie.

Istotne jest również rozróżnienie między sytuacją, w której substancja nie jest odnawiana z uwagi na stwierdzone ryzyko, a sytuacją, w której posiadacz substancji nie składa wniosku o odnowienie ze względów ekonomicznych. W praktyce zdarza się, że substancje czynne przestają być dostępne nie dlatego, że w toku oceny wykazano ich niedopuszczalne ryzyko, lecz dlatego, że przedsiębiorca nie decyduje się finansować kolejnego dossier, nowych badań i opłat regulacyjnych. Koszty przygotowania danych

wymaganych do odnowienia zatwierdzenia mogą być znaczne, szczególnie w przypadku substancji o mniejszym znaczeniu handlowym.

Nie oznacza to jednak, że substancja może pozostać na rynku bez wykazania bezpieczeństwa. Przeciwnie – zasada przezorności wymaga, aby w razie braku wymaganych danych, braku wniosku lub niemożności wykazania spełnienia kryteriów zatwierdzenia, zatwierdzenie nie było kontynuowane. Ciężar wykazania bezpieczeństwa nadal powinien spoczywać na podmiocie zainteresowanym utrzymaniem substancji na rynku. Uproszczenie procedur nie może oznaczać przeniesienia tego ciężaru na konsumentów, organy publiczne albo środowisko.

Ad 3. Rząd może poprzeć kierunkowo rozwiązanie zmierzające do ograniczenia automatycznego powielania pełnych procedur odnowieniowych dla krajowych zezwoleń na środki ochrony roślin, o ile zostaną zachowane jasne mechanizmy przeglądu, zmiany i cofania zezwoleń.

Z punktu widzenia ochrony zdrowia i środowiska istotne jest, aby organ krajowy nie był zmuszony do prowadzenia pełnej, powtarzalnej procedury wyłącznie dlatego, że upłynął określony termin, jeżeli nie pojawiły się nowe przesłanki ryzyka, nie zmieniły się kryteria oceny i nie zmieniono warunków zatwierdzenia substancji czynnej. Zasoby organów i jednostek oceniających powinny być kierowane przede wszystkim tam, gdzie istnieje realna potrzeba ponownej oceny: w przypadku nowych danych toksykologicznych, środowiskowych, zmian klasyfikacji, zmian kryteriów zatwierdzania, nowych wytycznych EFSA albo sygnałów z monitoringu.

Nie powinno to jednak oznaczać „bezwartunkowej trwałości” zezwoleń krajowych. Zezwolenie na środek ochrony roślin powinno nadal podlegać zmianie albo cofnięciu, jeżeli środek przestaje spełniać wymagania bezpieczeństwa, jeżeli pojawiają się nowe dane dotyczące ryzyka, jeżeli konieczne jest wprowadzenie dodatkowych środków ograniczających ryzyko albo jeżeli zmienione zostają warunki zatwierdzenia substancji czynnej.

Korzyścią takiego rozwiązania może być odciążenie organów od procedur o niskiej wartości dodanej i przesunięcie zasobów na oceny istotne dla bezpieczeństwa. Dla konsumenta oznacza to możliwość szybszego reagowania na rzeczywiste zagrożenia, a nie angażowania zasobów w formalne odnawianie zezwoleń, w których nie występuje

nowa przesłanka ryzyka. Dla środowiska może to oznaczać szybszy dostęp rolników do środków biologicznych czy środków niskiego ryzyka.

Ad 4. Z dostępnych informacji wynika, że Komisja Europejska przedstawiła szacunki dotyczące ograniczenia obciążeń administracyjnych dla przedsiębiorców oraz organów publicznych. Nie wynika natomiast, aby projekt zakładał przeniesienie zasadniczego ciężaru wykazywania bezpieczeństwa substancji czynnych z przemysłu na organy publiczne lub naukowców finansowanych ze środków publicznych.

Należy podkreślić, że w projektowanym modelu, w przypadku pełnej procedury odnowienia albo ukierunkowanej ponownej oceny, nadal wymagane może być przedłożenie danych przez podmioty zainteresowane utrzymaniem substancji na rynku. Jeżeli wymagane informacje nie zostaną przedstawione, projekt przewiduje możliwość cofnięcia zatwierdzenia. Oznacza to, że mechanizm ten (przy prawidłowym ukształtowaniu) nie powinien znosić zasady, zgodnie z którą to podmiot korzystający z wprowadzenia substancji do obrotu musi wykazać, że spełnione są wymagania bezpieczeństwa.

Ministerstwo będzie jednak zwracać uwagę, aby w toku prac legislacyjnych nie doszło do faktycznego przerwania na państwa członkowskie obowiązku finansowania badań, które powinny być dostarczane przez wnioskodawców lub posiadaczy zatwierdzeń. Zasada „zanieczyszczający płaci” oraz zasada przezorności wymagają, aby brak danych nie działał na korzyść podmiotu gospodarczego. W razie istotnej niepewności co do bezpieczeństwa substancji rozstrzygnięcie powinno chronić zdrowie ludzi i środowisko, a nie ciągłość sprzedaży produktu.

Ad 5. Zgodność projektowanych rozwiązań z zasadą przezorności należy oceniać nie przez sam fakt odejścia od automatycznej, kalendarzowej ponownej oceny części substancji, lecz przez skuteczność mechanizmów pozwalających uruchomić ponowną ocenę wtedy, gdy jest to uzasadnione nową wiedzą naukową, danymi monitoringowymi, zmianą kryteriów prawnych albo sygnałami dotyczącymi ryzyka.

Zasada przezorności wynikająca z art. 191 ust. 2 TFUE wymaga, aby przy niepewności naukowej dotyczącej możliwego poważnego lub nieodwracalnego ryzyka dla zdrowia lub środowiska możliwe było podjęcie działań zapobiegawczych. W ocenie Ministerstwa

projekt może być akceptowany wyłącznie wtedy, gdy zachowane będą następujące warunki:

- możliwość ponownej oceny substancji w każdym czasie;
- możliwość ukierunkowanej ponownej oceny konkretnych aspektów ryzyka;
- obowiązek uwzględniania nowej wiedzy naukowej i technicznej;
- możliwość inicjowania przeglądu przez państwa członkowskie;
- obowiązek przedłożenia wymaganych danych przez zainteresowane podmioty;
- możliwość cofnięcia albo zmiany zatwierdzenia w razie niespełnienia kryteriów bezpieczeństwa;
- możliwość zmiany albo cofnięcia zezwoleń krajowych na środki ochrony roślin.

Ministerstwo będzie oceniać projekt przez pryzmat tych gwarancji. Jeżeli w toku prac legislacyjnych którykolwiek z tych mechanizmów zostałby osłabiony, Polska powinna zgłosić zastrzeżenia.

Ad 6. Ministerstwo planuje wspierać te elementy projektu, które mogą przyczynić się do poprawy funkcjonowania systemu bez obniżenia poziomu ochrony zdrowia ludzi i środowiska. Dotyczy to w szczególności:

- przyspieszenia procedur dla substancji i środków biologicznych, o ile ich zakres zostanie zdefiniowany w sposób precyzyjny i nieobejmujący substancji o niekorzystnym profilu ryzyka;
- zwiększenia dostępności środków niskiego ryzyka;
- umożliwienia sprawniejszej oceny substancji przez EFSA lub przy wsparciu EFSA, jeżeli państwa członkowskie nie dysponują wystarczającą zdolnością ekspercką;
- mechanizmu programów pracy dla pełnego odnowienia zatwierdzeń substancji wymagających ponownej oceny;
- mechanizmu ukierunkowanej ponownej oceny substancji w świetle aktualnej wiedzy naukowej i technicznej;
- rozwiązań ułatwiających dostęp do środków dla zastosowań małoobszarowych, pod warunkiem zachowania wymagań dotyczących pozostałości, bezpieczeństwa operatorów, pracowników, osób postronnych i środowiska;
- rozwiązań zwiększających dostępność substancji podstawowych, o ile pozostają one zgodne z kryteriami bezpieczeństwa.

Ministerstwo zgłasza lub będzie zgłaszać zastrzeżenia do rozwiązań, które mogłyby prowadzić do automatycznego dopuszczania środków ochrony roślin do obrotu bez formalnego rozstrzygnięcia właściwego organu. Szczególnej ostrożności wymagają przepisy przewidujące uznanie zezwolenia za udzielone wyłącznie wskutek upływu terminu, nawet jeżeli dotyczą one środków biologicznych lub niskiego ryzyka. W ocenie Ministerstwa właściwy organ powinien zachować odpowiedzialność za rozstrzygnięcie, ponieważ to organ państwa członkowskiego odpowiada za dopuszczenie środka do obrotu na swoim terytorium.

Ad 7. Ministerstwo nie podziela oceny, że sam projekt musi prowadzić do obniżenia poziomu ochrony zdrowia, różnorodności biologicznej i środowiska. Potencjalny wpływ projektu zależy od ostatecznego brzmienia przepisów oraz od skuteczności mechanizmów przeglądu i ponownej oceny.

Pozytywnym skutkiem projektu może być skierowanie zasobów administracyjnych i eksperckich na te substancje i środki, które rzeczywiście wymagają ponownej oceny z punktu widzenia ryzyka. Obecny system generuje znaczną liczbę procedur odnowieniowych uruchamianych z samego upływu czasu. Nie zawsze odpowiada to rzeczywistemu priorytetowi ochrony zdrowia i środowiska. Bardziej efektywny system powinien szybciej identyfikować substancje problematyczne i szybciej reagować na nowe dane naukowe.

Dla środowiska pozytywne znaczenie może mieć przyspieszenie dostępu do środków biologicznych, środków niskiego ryzyka i rozwiązań dla integrowanej ochrony roślin. Jeżeli rolnicy nie mają dostępu do skutecznych i bezpieczniejszych narzędzi, presja na stosowanie starszych albo mniej korzystnych rozwiązań może być większa. Zwiększenie dostępności alternatyw może więc wspierać ograniczanie ryzyka dla zapylaczy, organizmów wodnych, gleby, wód podziemnych i różnorodności biologicznej.

Ministerstwo jest świadome głosów środowisk naukowych oraz organizacji społecznych wskazujących na konieczność ostrożności przy zmianach w systemie zatwierdzania substancji i zezwoleń na środki ochrony roślin. Głosy te powinny być brane pod uwagę w toku prac legislacyjnych. Jednocześnie ocena projektu powinna odnosić się do jego konkretnych przepisów, a nie wyłącznie do ogólnego hasła „uproszczenia”. Ministerstwo poprze rozwiązania zwiększające sprawność systemu, ale nie poprzez takich rozwiązań, które prowadziłyby do realnego osłabienia materialnych kryteriów bezpieczeństwa.

Ad 8. Projektowane zmiany nie powinny i nie mogą osłabiać ochrony dzieci, kobiet w ciąży oraz osób szczególnie wrażliwych. Rozporządzenie 1107/2009 wymaga, aby substancje czynne i środki ochrony roślin nie powodowały szkodliwego wpływu na zdrowie ludzi, w tym grup wrażliwych, oraz aby nie powodowały niedopuszczalnego wpływu na środowisko.

Ochrona grup wrażliwych jest zapewniana na kilku poziomach:

- na poziomie zatwierdzania substancji czynnej, gdzie oceniane są właściwości toksykologiczne, pozostałości, wpływ na wodę pitną, narażenie przez żywność, paszę, powietrze i środowisko;
- na poziomie ustalania najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości, które muszą być bezpieczne dla konsumentów;
- na poziomie krajowego zezwolenia na środek ochrony roślin, gdzie oceniane są konkretne zastosowania, dawki, uprawy, terminy, środki ograniczające ryzyko oraz narażenie operatorów, pracowników, osób postronnych i rezydentów;
- na poziomie obowiązków posiadaczy zezwoleń, którzy muszą przekazywać nowe informacje o potencjalnie szkodliwych lub niedopuszczalnych skutkach;
- na poziomie kontroli stosowania środków ochrony roślin i monitoringu pozostałości.

Jeżeli pojawią się dane wskazujące na zagrożenie dla dzieci, kobiet w ciąży lub innych grup wrażliwych, właściwe organy powinny mieć możliwość niezwłocznego uruchomienia procedury przeglądu, zmiany warunków stosowania, ograniczenia zakresu zezwolenia albo wycofania środka z rynku. W tym zakresie Ministerstwo stoi na stanowisku, że ochrona grup wrażliwych musi pozostać jednym z podstawowych warunków dopuszczenia substancji i środków ochrony roślin do obrotu.

Ad 9. Ministerstwo podchodzi z ostrożnością do twierdzeń, że określona liczba substancji syntetycznych miałyby „automatycznie” uzyskać trwałe i niekontrolowane zatwierdzenie. Nawet jeżeli część substancji mogłaby uzyskać zatwierdzenie bez określonej daty końcowej, nie oznacza to braku kontroli ani braku możliwości interwencji.

Projekt przewiduje bowiem wyjątki od bezterminowego zatwierdzenia oraz mechanizmy ponownej oceny. Substancje kwalifikujące się do zastąpienia, substancje zatwierdzone

na podstawie art. 4 ust. 7, substancje z istotnymi niepewnościami oceny ryzyka albo substancje objęte trwającym odnowieniem nie powinny być traktowane tak samo jak substancje o korzystniejszym profilu bezpieczeństwa.

W odniesieniu do substancji takich jak glifosat, acetamipryd czy substancje zaliczane do szerokiej grupy PFAS, każda substancja musi być oceniana według jej rzeczywistych właściwości, zastosowań, poziomu narażenia, pozostałości oraz wpływu na środowisko. Samo przypisanie substancji do szerokiej grupy chemicznej nie zwalnia organów z obowiązku konkretnej oceny ryzyka, ale też nie może prowadzić do pominięcia danych wskazujących na trwałość, mobilność, bioakumulację, toksyczność, wpływ na wody albo oddziaływanie na organizmy niebędące celem zwalczania.

Należy podkreślić, że bezterminowe zatwierdzenie, jeżeli zostanie przyjęte, nie oznacza prawa do nieograniczonego i niekontrolowanego stosowania substancji. Oznaczałoby ono jedynie odejście od automatycznego terminu wygaśnięcia dla części substancji. Nadal pozostawałyby: kryteria zatwierdzenia, możliwość ukierunkowanej ponownej oceny, obowiązek przekazywania nowych informacji o ryzyku, możliwość cofnięcia zatwierdzenia, możliwość zmiany zezwoleń krajowych i kontrole stosowania.

Rząd będzie przeciwdziałał ryzyku osłabienia ochrony przez popieranie takich poprawek, które zapewnią, że substancje budzące obawy dla zdrowia ludzi lub środowiska będą mogły być szybko identyfikowane, ponownie oceniane, ograniczane albo wycofywane.

Ad 10. Rząd nie uznaje za dopuszczalne takiego ukształtowania przepisów unijnych, które pozbawiałyby państwa członkowskie realnej możliwości reagowania na nowe, wiarygodne dane naukowe dotyczące ryzyka dla zdrowia publicznego lub środowiska.

Należy jednak odróżnić dwa poziomy oceny. Ocena substancji czynnej jest zharmonizowana na poziomie Unii Europejskiej, ponieważ substancja czynna jest zatwierdzana dla całej UE. Ocena konkretnego środka ochrony roślin pozostaje natomiast związana z zezwoleniem krajowym, warunkami stosowania, lokalnymi warunkami rolniczymi, środowiskowymi i klimatycznymi oraz krajowymi środkami ograniczającymi ryzyko.

Ministerstwo akceptuje zasadę, że państwo członkowskie nie powinno w każdej sprawie krajowego zezwolenia ponownie prowadzić pełnej oceny substancji czynnej, jeżeli kwestia ta została niedawno oceniona na poziomie Unii. Taki model byłby nieefektywny i prowadziłby do rozbieżności między państwami członkowskimi. Nie może to jednak oznaczać, że organ krajowy ma ignorować nowe dane naukowe. Jeżeli organ krajowy dysponuje informacjami wskazującymi, że zatwierdzenie substancji może nie spełniać aktualnych kryteriów bezpieczeństwa, powinien mieć możliwość wystąpienia o działania na poziomie Unii, w szczególności o pełną procedurę odnowienia, ukierunkowaną ponowną ocenę albo przegląd zatwierdzenia.

Na poziomie krajowym organ powinien zachować możliwość zmiany albo cofnięcia zezwolenia na konkretny środek ochrony roślin, jeżeli produkt przestaje spełniać wymagania bezpieczeństwa, jeżeli pojawia się nowe ryzyko wynikające z warunków stosowania albo jeżeli konieczne są dodatkowe środki ograniczające ryzyko. Jest to niezbędne dla ochrony zdrowia publicznego, środowiska oraz zaufania konsumentów do systemu bezpieczeństwa żywności.

Podsumowując, Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi popiera uproszczenia procedur wyłącznie w takim zakresie, w jakim służą one sprawniejszemu, bardziej ukierunkowanemu i skutecznemu systemowi oceny ryzyka. Uproszczenia nie mogą prowadzić do obniżenia materialnych wymagań dotyczących zdrowia ludzi, bezpieczeństwa konsumentów, ochrony grup wrażliwych, ochrony środowiska, w tym wód, gleby i różnorodności biologicznej. W razie pojawienia się danych wskazujących na niedopuszczalne ryzyko substancja czynna lub środek ochrony roślin powinny podlegać ponownej ocenie, ograniczeniu albo wycofaniu.

Z wyrazami szacunku

z up. Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi

Małgorzata Gromadzka

Sekretarz Stanu

/podpisano elektronicznie/

Do wiadomości:

Kancelaria Prezesa Rady Ministrów